

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobkyně F., a.s., zastoupeného JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem v Praze 6, Zavadilova 15, proti žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, Praha 10, Krátká 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2005, čj. Rpo/131/04/527, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2005, čj. 8 Ca 108/2005-38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2005, čj. 8 Ca 108/2005–38, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 2. 2005, čj. Rpo/131/04/527, uložila podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč, za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se dopustila tím, že dne 6. 9. 2004 v době od 11.00 do 13.00 hodin odvysílala na programu F. pořad na téma „Měli jste někdy čistě sexuální vztah?“, přestože je podle citovaného zákonného ustanovení provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický a nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze a tvrdila, že žalovaná nevycházela, v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobkyně zejména namítla, že správní orgán nemůže rozhodnout v rámci svého volného správního uvážení, že pořad ohrožuje fyzický, psychický nebo mravní život dětí a mladistvých ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, že k zařazení pořadu do této kategorie došlo bez

odborných znalostí a bez řádného zjištění skutkového stavu dostačujícího pro posouzení věci a žalovaná nemohla bez provedení důkazu znaleckým posudkem vypracovaným znalcem z oboru dětské psychologie, sexuologie či psychiatrie tuto odbornou otázku sama posoudit. Své rozhodnutí o udělení sankce proto opírá pouze o domněnky a názory, které nemají oporu v žádném žalobci dostupném průzkumu. Žalovaná uložila pokutu, aniž provedla ke svému zjištění důkaz znaleckým posudkem, jak bylo navrženo.

Městský soud rozsudkem ze dne 11. 8. 2005, čj. 8 Ca 108/2005-38, zrušil rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť žalovaná nezjistila skutečnosti rozhodné pro posouzení splnění zákonných podmínek pro uložení pokuty tak, aby bylo možné zabývat se věcí po právní stránce.

Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvod spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Řízení o uložení pokuty vedla v souladu s procesními ustanoveními správního řádu. Hodnocení otázek týkajících se dopadu pořadu na vývoj dětí a mladistvých není a nemá být hodnocením odborníků. Stěžovatelka je regulačním orgánem, který nastavuje standardy týkající se vysílání, jako kolektivní orgán rozhoduje hlasováním a konečné rozhodnutí proto není subjektivním názorem jedince, ale názorem skupiny vycházejí z průměrného vnímání společnosti. Povinnost stěžovatelky vyžádat si znalecký posudek nebo vyjádření odborníků je dána pouze ve zvlášť obtížných či sporných případech a proto odmítá ukládat vypracování znaleckých posudků ke každému z monitorovaných pořadů. Shledal-li soud důvodnou námitku o nedostatečném vypořádání se s důkazy předloženými v rámci správního řízení, stěžovatelka tvrdí, že tyto posudky byly předloženy až rámci soudního řízení jako přílohy a proto se s nimi nemohla seznámit, posoudit je a zohlednit v rozhodnutí o udělení pokuty. Zákon dává stěžovateli možnost posuzovat vhodnost vysílaných pořadů a tím dovozovat, zda provozovatelé plní zákonem stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka provedenou analýzou pořadu řádně a dostatečně zjistila, jaký mají některé problematické pasáže charakter a má za to, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku nezbytného rozsahu zjišťování skutkového stavu. Zákon o vysílání umožňuje stěžovateli omezit svobodu projevu, pokud se jedná o společenský zájem, kterým je ochrana dětí a mladistvých.

Závěr městského soudu, podle něž byly ve správním řízení posuzovány odděleně tři problematické pasáže a nebyl tak hodnocen celkový obsah pořadu a jeho celkové vyznění, nemůže podle stěžovatelky obstát. Závadnost jednotlivých výroků, které pořadem zazněly, není možné odstranit poukazem na to, že celkové vyznění pořadu bylo k negativním jevům odsuzující. Navíc byly městskému soudu doloženy příklady toho, že moderátorka nereagovala vždy kriticky na vulgární a

sexuálně explicitní obsah posluchačských vstupů. Z výchovného pohledu přitom není významné, zda jsou závadné jen jednotlivé části či pořad jako celek a proto lze pořad hodnotit jako způsobitý ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítla argument stěžovatelky, podle něž má stěžovatelka dostatek znalostí a zkušeností pro řádné posouzení věci. Stěžovatelka pouze subjektivně popsala a zhodnotila pořad a dospěla k závěru, že obsahoval problematické výroky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta byla žalobkyni uložena, přestože v důsledku porušení procesních zásad (nebyl zjištěn úplně skutečný stav věci, protože si správní orgán neopatřil za tímto účelem potřebné podklady a nevzal v úvahu při svém rozhodování důkazy - znalecké posudky - předložené žalobkyní v rámci správního řízení), nebylo vůbec zjištěno, zda ke správnímu deliktu došlo.

Žalobkyně spatřuje v opakovaném ukládání sankcí stěžovatelkou zásah do svého práva svobodně a nezávisle vysílat programy, zejména pořady se sexuální problematikou, a tím omezení práva žalobkyně na svobodu projevu a komunikace. Žalobkyně (bez bližší argumentace) poukázala také na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozhodnutí „*Handyside*“ a „*Castells v. Spain*“) s tím, že tato jeho argumentace byla v soudním řízení opomenuta. Posouzení možného omezení svobody projevu a komunikace se zohledněním citovaných judikátů je pro české soudy závazná.

K tvrzené kompetenci stěžovatelky samostatně posoudit sporné otázky bez zpracování znaleckých posudků žalobkyně poukázala na rozpor takového výkladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona o vysílání. Stěžovatelka je na úseku státní správy rozhlasového a televizního vysílání správním úřadem s proměnlivým personálním složením, proto se při zjišťování skutkového stavu za účelem ukládání sankcí podle citovaného zákona nelze spoléhat na její subjektivní hodnocení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka v odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty uvedla, že opakovaně zaznamenávala stížnosti posluchačů negativně reagujících na obsah jednotlivých pořadů cyklu „Sexy život“, proto tento cyklus několikrát monitorovala, poté upozornila žalobkyni na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání a v lednu 2004 jí za jeden z pořadů cyklu uložila pokutu ve výši 20 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně od závadného jednání neupustila, provedla stěžovatelka na základě přijatých stížností analýzu pořadu „Měli jste někdy čistě sexuální vztah?“ odvysílaného dne 6. 9. 2004 zjistila, že obsahuje problematické části, a uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč.

V předcházejícím správním řízení stěžovatelka vyzvala žalobkyni, aby se k věci vyjádřila a případně přednesla návrhy na doplnění dokazování (§ 33 správního řádu). Přípisem ze dne 22. 12. 2004 žalobkyně navrhla, aby stěžovatelka řízení zastavila a v případě jeho pokračování navrhla provedení důkazu znaleckým posudkem ke zjištění, zda je pořad způsobilý ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobkyně rovněž uvedla, že téma pořadu, tj. vztahy navazované jen pro sex, se dotýká ve společnosti rozšířeného jevu a vypovídá o přirozené součásti sexuálního života, která nemá být před dětmi tabuizována, je-li téma v kontextu celkového vyznění pořadu vhodně interpretováno a komentováno. Upozornila, že v pořadu nebyly použity žádné vulgarismy či nevhodné výrazy a pořad celkově vyznívá odmítavě a varovně ke vztahům navazovaným pouze pro sex. Na příkladech posluchačů byly vykresleny negativní důsledky těchto vztahů a přestože individuální výpovědi v přímých telefonických vstupech lze jen obtížně usměrňovat, moderátorka pořadu se vždy snažila posluchačské vstupy s kontroverznějším obsahem ironicky komentovat.

Stěžovatelka v soudním i správním řízení označila argumentaci žalobkyně za účelovou a nedostatečnou. Podle jejího názoru může dětský posluchač vnímat pořad a jeho téma, včetně zmíněných výpovědí posluchačů, jako něco přitažlivého, vzrušujícího, případně zakázaného. U dětí a mladistvých posluchačů nelze předpokládat takový stupeň intelektuální a morální vyspělosti, který jim umožňuje rozlišovat nadsázku a ironii, abstrahovat z jevů popisovaných v pořadu a vyvodit z nich závěry tvrzené žalobkyní. Nelze se tedy spoléhat na to, že komentáře moderátorky, přizvaných známých osobností a odborníků bude skupina dětí a mladistvých posluchačů vnímat jako odsuzující a ironizující. Naopak volnost, s jakou se o uvedeném jednání v pořadu mluví, může v dětském posluchači zanechat dojem, že promiskuita a nevěra je zcela častý, rozšířený a přirozený jev. Stěžovatelka nepovažuje za vhodné, aby v rámci osvěty mezi dětmi a mladistvými v rádiu s celoplošným pokrytím byly prezentovány výše uvedené názory a nadto poukazuje na skutečnost, že z některých pasáží komentářů moderátorky nelze ironizující a jasně odsuzující povahu komentáře vůbec vyvodit. Stěžovatelka dospěla k názoru, že rádio je obecně pokládáno za jednu z platforem, ve kterém jsou společnosti, a tedy i dětským a mladistvým posluchačům, předkládány prototypy společenských paradigmat, vzorů chování, morálky a etických principů v širším pojetí, a může být proto spatřována příčinná souvislost mezi uvedením předmětného pořadu a možným ohrožením fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí. Dále rozhodla, že dokazování znaleckými posudky dle návrhu žalobkyně nebude provádět, neboť může sama zjistit skutečný stav věci a posoudit možný negativní účinek odvysílání předmětného pořadu na děti a mladistvé. Uvedla, že provedení důkazu znaleckým posudkem by nebylo v souladu se zásadou procesní ekonomie a uložila provozovateli pokutu ve výši 100 000 Kč. Při jejím ukládání přihlédla k povaze vysílaného programu, k postavení žalobkyně jako provozovatelky rozhlasového vysílání s vysokým procentem pokrytí obyvatelstva a ke skutečnosti, že žalobkyni již v minulosti bylo v této věci vydáno upozornění na

porušení citovaného ustanovení zákona a že jí již jednou za obdobný správní delikt byla uložena peněžitá sankce. Stěžovatelka stanovila pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí [podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání lze za jeho porušení uložit pokutu v rozmezí od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč].

Jednotlivé kasační námitky posoudil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatelka předně namítla, že městský soud pochybil, vyvodiv nedostatečné zjištění skutkového stavu z neprovedení důkazu znaleckým posudkem navrhaným žalobkyní.

Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání Rada pro rozhlasové a televizní vysílání uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud zařazuje do vysílání od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 66 zákona o vysílání se v předmětném řízení postupuje podle správního řádu.

Správní řízení je ve smyslu ustanovení § 3, § 32 a § 46 správního řádu z r. 1967 vázáno na úplné a spolehlivé zjištění skutkového stavu věci. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení určuje správní orgán, přičemž není vázán jen návrhy účastníků (§ 32 správního řádu), ale je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit účastníkům řízení navrhopvat důkazy na podporu jejich tvrzení, ale tyto důkazy je povinen provést pouze tehdy, pokud by mohly mít vliv na přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci, který je základním kritériem rozsahu a způsobu zjišťovaných podkladů.

Podle městského soudu se rozhodnutí stěžovatelky dostatečně nevypořádalo se zjištěním rozhodných skutečností umožňujících posouzení věci po právní stránce. Žalobkyně již ve správním řízení, stejně jako později v žalobě a ve vyjádření ke kasační stížnosti, označila za sporné, zda odvysílaný pořad mohl svým obsahem ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Městský soud dal žalobkyni za pravdu a napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud naopak přisvědčil tvrzení stěžovatelky, že může sama zkoumat, zda jde o pořad, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí, a nebylo proto nutné doplňovat dokazování, jak dovodil městský soud. Rozsah dokazování stanoví správní orgán, ten také důkazy provádí, a znalece ustanoví tehdy, je-li znaleckého posudku třeba k odbornému posouzení skutečností důležitých pro rozhodnutí. V posuzované věci si ovšem stěžovatelka mohla pro účely aplikace § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání učinit úsudek na základě zjištěného skutkového stavu sama, aniž by bylo třeba ustanovovat znalce (§ 36

správního řádu). K obdobné otázce při posouzení reklamy podporující chování ohrožující zdraví, psychický nebo morální vývoj dětí, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku č. 604/2005 Sb. NSS a konstatoval, že závěry Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o odborných otázkách ohledně možného ohrožení fyzického, psychického či mravního vývoje dětí lze klasifikovat jako úsudek o splnění podmínek pro udělení pokuty, který si Rada pro rozhlasové a televizní vysílání může učinit sama.

Hodnocení, zda může určitý pořad ohrozit mj. mravní vývoj dětí, souvisí s hodnocením pojmu mravnosti. Interpretace tohoto termínu přitom spadá do oblasti jeho právního posouzení a nemůže být proto předmětem zkoumání znalce – naopak je to správní orgán a posléze soud, který pojmu přiřazuje konkrétní význam a obsah. Právo není bezhodnotovým systémem a Nejvyšší správní soud připomíná, že hodnocení mravnosti je ze své podstaty subjektivní, ovlivněné osobou hodnotícího a podmíněné kulturním prostředím i časem, v nichž je zaujímáno. Pro ilustraci změn ve vnímání pojmu mravnosti lze odkázat např. na rozsudek prvorepublikového Nejvyššího správního soudu Boh. A 11944/35, kde bylo shledáno nepřístojným „*zejména společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, chatách a srubech - vyjímaje táboření rodinné - pobíhání v nedostatečném úboru, zvláště v úboru koupacím mimo obvod vykázaných koupališť, zpívání popěvek obsahující nemravného ...*“. Nelze vyloučit, že pořad, za který byla žalobkyni uložena pokuta, může být s odstupem několika let či desítek let hodnocen jako zcela nezávadný, Nejvyšší správní soud se ovšem postavil na stanovisko, že v současné době i bez nutnosti jeho hodnocení znaleckými posudky lze dospět k závěru o jeho vybočení z přípustných mezí denního vysílání. Vypracování posudku by proto pouze přesunulo obsahové naplnění pojmu mravnosti na znalce, jemuž ovšem taková role v řízení nepřísluší.

Stěžovatelka dále zpochybnila závěr městského soudu o účelovém vytržení posluchačských výpovědí bez hodnocení celkového vyznění pořadu.

Nejvyšší správní soud souhlasí se žalobcem v závěru, že se předmětný pořad zabývá sexuální tematikou, která nemá být před dětmi tabuizována, ale dodává, že tato skutečnost není sama o sobě rozhodná pro posouzení, zda by pořad mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je zaměřena na vymezenou skupinu – děti a mladistvé – především s ohledem na jejich věk, který nedává vždy záruku, že se vypořádají s obsahem pořadu shodně jako dospělý divák (obdobně č. 858/2006 Sb. NSS). Neobstojí tvrzení žalobce, že jde o pořad osvětově zábavný s komentáři odsuzujícími případné negativní jevy v něm uváděné. Důležitý veřejný zájem na ochraně rizikové skupiny dětí a mládeže dovoluje zákonodárci příslušným právním předpisem omezit, resp. vymezit způsoby prezentace určitých společenských témat tak, aby nemohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V rámci ochrany výše vymezené skupiny diváků není možné spoléhat na to, že dítě či mladistvý bude obsah pořadu vnímat tak, jak jej

nastiňuje žalobce, tj. že se jedná o osvětově zábavný pořad s ironickými komentáři sledující celkově negativní vyznění vůči nastolené tématice.

Existuje řada okolností, omezujících efekt předpokládaný žalobcem, které mohou spočívat v různém přístupu dítěte či mladistvého ke sledovanému pořadu např. tím, že u vysílaného pořadu se může ocitnout i dítě nízkého věku, které samo není s to rozeznat podstatu vysílaného pořadu. Dítě se také může ocitnout u vysílání náhodně a pouze v okamžiku vysílání určité sekvence pořadu, aniž by dále mohlo sledovat jeho celkové vyznění. Rádiové vysílání je často přítomné i v mnoha veřejných prostorech, žalobce je celoplošným provozovatelem, a proto nelze vyloučit vnímání pořadu skupinou dětských diváků. Nelze opomenout ani skutečnost, že ne všechny děti vyrůstají v rodinném a sociálním prostředí, jehož příslušníci by mu vysvětlili vlastní podstatu a nadsázku pořadu a není možné předpokládat, že všechny děti či mladiství jsou schopni pochopit v případě odvysílání pasáží pořadu moderátorčiny komentáře a ironii pořadu jako celku. Mladší děti obtížně porozumí souvislostem mezi jednotlivými výroky pořadu a komentářem moderátorky, nadto nutně nemusí pořad pozorně vnímat jako celek. Jednotlivé výroky posluchačů, evidentně kladně hodnotící vztahy navazované pouze pro sex, komentované známými osobnostmi, mohou děti vnímat tak, jak v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný, tedy jako vědomí toho, že jde o jev naprosto přirozený, žádoucí nebo rozšířený.

Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhlasové vysílání lze považovat za jeden z důležitých zdrojů informací, což má za následek, že způsoby a modely chování v něm prezentované jsou diváky, zejm. dětskými, často přebírány a posléze bez hlubšího uvažování používány. Skupina dětských posluchačů vnímá mluvený projev selektivně a mnohé věci mohou tito posluchači ukládat do podvědomí mimoděk jako podprahovou informaci. Pořad mohl nezávisle na četnosti výskytu problematických pasáží vzhledem ke svému charakteru (celoplošné rozhlasové vysílání) a k času odvysílání zasáhnout rizikovou skupinu dětí a mladistvých a jestliže svou tematikou a způsobem její prezentace založil pochybnosti o vhodnosti jeho vysílání před 22.00 hodinou, pak přes subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a mladistvými, které může být odlišné a nemusí být nutně u všech s ohledem na jejich vývoj či rodinné prostředí negativní, postačí k naplnění skutkové podstaty správního deliktu existence možnosti (zákon výslovně používá slovní spojení „by mohly ohrozit“), že by takovým pořadem mohl být ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Taková možnost není u všech dětí a mladistvých vyloučena, a proto byla sankce uložena žalobci za porušení ochrany dané ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání v posuzované věci legitimní.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že ani v rámci kulturně relativně homogenního celku nelze dovodit jednotné pojetí morálky – jak vyplývá i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (Soud). Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce odkázal na rozsudky Soudu (rozhodnutí ve věci „*Handyside*“ a „*Castells v. Spain*“), aniž by ovšem svůj odkaz blíže rozvedl.

Závěry Soudu, vyslovené v rozsudku ve věci *Handyside v. Spojené Království* (č. 5493/72) ze dne 7. 12. 1976, nijak nepodporují tvrzení žalobce, že bylo postupem správního orgánu státní správy v oblasti provozování rozhlasového a televizního vysílání zasaženo do jeho práva vysílat programy svobodně a nezávisle. Soud naopak dospěl v citované věci k závěru, že přijatá opatření státu (pokuta uložená za edici knihy, která byla shledána britskými úřady a následně i tamním soudem za obscénní a zabavení a zničení těchto knih) žádné porušení čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva) nezpůsobila a hlavním cílem přijatých opatření bylo chránit morálku nezletilých. Soud dále vyslovil, že čl. 10 odst. 2 Úmluvy přiznává státům určitou míru uvážení k tomu, aby rozhodly, co je podle nich k ochraně morálky nezbytné. Lze proto uzavřít, že žalobcem zmíněný judikát jeho tvrzení nepodpírá a naopak přisvědčuje legitimitě postupu stěžovatelky.

Podobně ani rozsudek ve věci *Castells v. Španělsko* (č. 11798/85) ze dne 23. 4. 1992 není v posuzované věci příliš relevantní. Soud zde sice shledal zásah do svobody projevu a porušení čl. 10 Úmluvy, ale v návaznosti na zásah spočívající v trestní sankci za překročení mezí přijatelné kritiky španělské vlády. Odmítnutí důkazních návrhů obhajoby na prokázání pravdivosti tvrzených informací (kritiky) v trestním řízení není srovnatelné s procesním postupem stěžovatelky ve věci posuzované nyní Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, když stěžovatelce vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro rozhodnutí o uložení pokuty, shledal nutnost vést dokazování ve věci znaleckými posudky, a napadené rozhodnutí zrušil. Rozhodnutí stěžovatelky je třeba s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti a jejich právní hodnocení považovat za dostačující a řízení před městským soudem tak bylo zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.) a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu